

Kuinka käy Malmin perinteellisten helluntaikisojen nyt kun niissä tullaan keskittymään yksinomaan relatiivihyppyihin? Tätä kysyy hieman huolestunut Erkki Näätänen, jolla on ihmettelylleen myös vankat perusteet.

Helluntaikisat ovat kuolleet — eläköön helluntaikisat.

Miten, miksi — ovatko todella? Kuolemista on ennen aikaista puhua, elämisestä ehkä samoin mutta varsin radikaali muutos on kuitenkin tapahtunut näissä lähes kymmenvuotisen perinteen omaavissa kisoissa. Tempu ja joukkuetarkkuus eivät enää viime aikoina ole muutenkaan kuuluneet ohjelmaan, mutta nyt putosi henkilökohtainenkin tarkkuus yli laidan. Ensi keväänä ainoa kilpailulaji on uutuus, relatiivihyppy. Helluntaikisojen perinteinen kuva muuttuu täysin, mikä ilmeisesti on ainakin alkuun katsottava suureksi vahingoksi — eihän nyt laskuvarjourheilun kanta-isän, SLK:n alueella ole yhtään tavanomaista kilpailua koko ensi vuonna mutta toisaalta on ymmärrettävää, että kerho, joka on ollut edelläkävijä tämän urheilun parissa, haluaa olla sitä edelleenkin eikä niin

ollen arastele uusien lajien esiintuomisessa ja harrastamisessa. Vaakakupissa ovat toisaalta vanhat ja kunniaakkaat perinteet ja toisaalta halu määrätietoiseen kehitystyöhön ja siihen väistämättä liittyvät vaikeudet. Tulevat helluntaikisat näyttävät kehityksen suuntaa jos niiden perusteella vain tehdään oikeita johtopäätöksiä.

Onko relatiivihyppääjiä sitten tarpeeksi, jotta kilpailuista tulisi täysipainoinen?

Ilmeisesti on. Kysymyksessään ei suinkaan ole mitään MM-tähtiyhtymää, vaan kolmen ja neljän hyppääjän "tähtösiä" on tarkoitus tehdä ja arvostella niitä sitten tekotavan ja -ajan mukaan. Tällaisenaan lähtökohta onkin oikea ja lisäksi ainoa mahdollinen, sillä SLK:n Pilatus on ainoa hyppykone Suomessa, josta voisi tehdä edes suomalaisittain suuria tähtiä. Kahden koneen käytön edellyttäminen olisi ehdottomasti liikaa vaadittu kilpailussa — ennätysyritykset ovat erikseen. Tulevassa kilpailussa on kaksi sarjaa — juuri kolmen ja neljän tähden, joissa joukkueeseen pääsyn eli kilpailuun osallistumisen edellytyksenä on karkeasti sanottuna yleinen kilpailukelpoisuus ja se, että on ollut mukana pykälää pienemmässä tähdessä — siis kolmen ja kahden tähtösiä pitää olla tehtynä.

Tästä on kuulunut hieman murinaa — on sanottu, että kun SLK ei pärjää tempussa eikä tarkkuudessa, niin pitää tehdä kisat, joissa varmasti pärjää. Moinen ajatus kyllä helposti syntyy, sillä SLK on ainoa kerho Suomessa, jossa tietämäni mukaan on määrätietoisesti paneuduttu relatiivihyppyjen harjoitteluun lähinnä "Gorsien" (kts juttu toisaalla tässä lehdessä, toim.huom.) toimes-

ta ja lisäksi hankittu kallisarvoista kansainvälistä kilpailukokemusta saman asian tiimoilta.

Uusien asioiden mukaan liittyy aina vastustusta, ja se saa useimmiten asiattomia muotoja, joten liikaa huomiota ei tuollaisiin puuskahduksiin kannata kiinnittää. Toinen asia on jo se, että tarkkuushyppääjiä on enemmän ja että tarkkuus on ainakin toistaiseksi suomalaishyppääjien paras laji, joten sitä pitäisi tukea riittävästi ja tarjota kilpailumahdollisuuksia mahdollisimman paljon, jotta asemat lähinnä kansainvälisissä kilpailuissa lujittuisivat. Näissä merkeissä tunnetun ja tunnustetun kilpailun poisjääminen on vahinko, jonka vaikutusta on vaikea arvioida.

Hyppääminen on loppujen lopuksi pääasia, olipa se sitten relatiivista, tempua tai tarkkuutta. Tuulet ja sateet ovat rättisorsan ainoat viholliset — muilta sen ainakin pitäisi olla rauhoitettu — ja erityisesti pilvet purevat tempunkäijöitä ja relatiivihyppääjiä. Hyppyyden korkeus on molemmissa 2000 — 3000 metriä, ja se vaatii jo melko paljon Suomen taivaalta.

Ilmatieteen laitoksen ystävällisesti antamien tilastotietojen mukaan touko-kesäkuussa pilvisuus on noin 65 %, sadepäiviä toukokuussa 11 ja kesäkuussa 13 — keskimäärin tietysti ja pilvikorkeus yleensä kevätkuukausina yli 2400 metrin noin kahdessa tapauksessa kolmesta. Pilvenkorkeustiedot ovat viisivuotiskaudelta 1957 — 1962, jolloin kolmen kevätkuukauden aikana tehtiin 3680 havaintoa.

Korkeiden hyppyjen teko onnistuu siis tuulta lukuunottamatta periaatteessa kisojen ajankohtana noin joka toisena päivänä. Tämä ei suinkaan ole

ennustus, sillä havaintojaksojen ja kilpailujen pituusero on niin huomattava, ettei edes tilastollista vastaavuutta juuri ole. Jonkinlaista suuntaa arvioille mahdollisesta säästä voi tietenkin tietojen perusteella kuvitella, mutta ottaen huomioon hyppääjien tunnetusti huonot suhteet Esteriin ym. sään haltijoihin heittänevät nekin kuperkeikkaa. Mitä taas matalampiin hyppyyhin tulee, niin alle 900 metrin pilvet olivat kuulemma havaintokautena kymmenessä tapauksessa.

Kaiken edelläesitetyn perusteella tulee olemaan mielenkiintoista nähdä, millaiseksi relatiivihelluntai muodostuu. Tuleeko kilpailijoita riittävästi, millaisia tuloksia saavutetaan, miten säänteko onnistuu ja mitkä ovat yleensä kisatunnelmat? Samanlaisista auringonpaltovonta-nahanpolttojuhlaa kuin aikaisemmin niistä tuskin muodostuu. Ennustan — ja toivon erehtyvänä — että katsomo kuitustuu melkoisesti. Relatiivihyppy eivät katsojan kannalta ole samaa kuin juuri tarkkuus. Hyppyn pääosa, koko tarkoitus jää tuhannen metrin yläpuolelle kun taas tarkkuushyppyissä se tapahtuu katsojan nenän edessä. Siinä on ero tavallisen pulliaisen mielestä.

Relatiivihyppyjen kannalta tuleva kilpailu on suuri askel eteenpäin ja Suomen Laskuvarjokerhon kannalta se merkitsee askelta tuntemattomaan ja samalla uudelleen kiristyvää otetta edelläkävijän asemasta. Kun näinkin uuteen alaan pääsee riittävän lujasti kiinni jo alkuvaiheessa, merkitsee se selvää etulyöntiasemaa kilpailukentässä, mutta sen saavuttamiseksi ei kuitenkaan pitäisi uhrata jo saavutettua, ei ainakaan riittämättömin perusteiden.

TEKSTI JA KUVA: ERKKI NÄÄTÄNEN

QUO VADIS, HELLUNTAIKISAT?